

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VI.22.439/2017/6.

A tanács tagjai: . Kollár Márta tanácselnök
. Puskás Péter előadó bíró
. Kocsis Ottilia bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Némethi Zsolt ügyvéd

Az alperesek: I. rendű
II. rendű

Az alperesek képviselője: Tatár Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: Dr. Tatár László ügyvéd

A per tárgya: tartozás megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
alperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
áradi Törvényszék
3.Pf.20.392/2017/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
óvári Járásbíróság
4.P.20.025/2017/8.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.
- Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárás költséget.
- Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak külön felhívásra 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárás illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az I. rendű alperes a 2014. február 11-én kelt tartozáselismerő okirat szerint elismerte, hogy kölcsöntartozás jogcímén 12.000.000 forint tartozása áll fenn a felperes felé és vállalta annak a szerződés szerinti ütemezéssel történő megfizetését. A tartozás visszafizetésének biztosítására a II. rendű alperes, aki az I. rendű alperes élettársa, az ugyanezen a napon kelt nyilatkozattal - valamennyi meglévő ingó és ingatlan vagyonával - készfizető kezességet vállalt, kijelentve, hogy a kezesség szabályaival tisztában van. Az okiratokat ügyvéd készítette és jegyezte ellen. Az I. rendű alperes a tartozásból 2.000.000 forintot fizetett ki, a határidő leteltét követően azonban a hátralék megfizetése, ismételt felhívások ellenére elmaradt. A II. rendű alperes 2014. február 11-én megvette a felperestől 250.000 forint vételáron az M. Kft. 50 %-os üzletrészét. A szerződést aláírta az I. rendű alperes, mint elővásárlásra jogosult tag is, a vételár pedig a szerződés szerint annak aláírásával egyidejűleg megfizetésre került. A cég másik fele az I. rendű alperes tulajdonát képezi.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

- [2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság - a tartozáselismerő okiratban és a készfizető kezességvállalásról szóló okiratban foglaltak alapján - kötelezze az alpereseket egyetemlegesen, 10.000.000 forint és járulékaik megfizetésére.
- [3] Az alperesek a kereset elutasítását kérték és viszontkeresetet terjesztettek elő a tartozáselismerő okirat érvénytelenségének a megállapítására. Kérték továbbá, hogy a bíróság kötelezze a felperest 5.000.000 forint és járulékaik megfizetésére. Előadták, hogy az M. Kft.-ben lévő üzletrészek vételára ténylegesen 15.000.000 forint volt, amiből az I. rendű alperes 5.000.000 forintot fizetett ki. A felek megállapodása ennek az üzletrésznek a megvásárlására irányult, de azzal kapcsolatosan abban állapodtak meg, hogy ha valami történne és meghíúsulna az üzletrész vételárának a kifizetése, akkor az eredeti állapot kerül helyreállításra. Erre való tekintettel kérték a már kifizetett 5.000.000 forint visszafizetését. Előadták, hogy a tartozáselismerő okiratot és a készfizető kezességvállalást abban a hiszemben írták alá, hogy ez az általuk kívánt joghatást váltja ki.
- [4] A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek 10.000.000 forintot és járulékait. Az ítélet indokolása szerint a felperes által csatolt okirat a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 242. § (1) bekezdése szerinti tartozáselismerő nyilatkozat, amellyel szemben így az alperesekre hárult annak a bizonyításának a kötelezettsége, hogy a tartozás nem áll fenn, az bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a viszontkeresetükben foglaltak szerint a tartozáselismerő nyilatkozat érvénytelen. Az eljárás során azonban az alperesek nem tudták bizonyítani az állításukat. K. R. tanú J. G.-től hallotta, hogy az I. rendű alperes a felperes üzletrészéért már kifizetett 5.000.000 forintot, de 10.000.000 forinttal még tartozik. Dr. F. G. és Dr. B. G. ügyvédek nem tudtak a felek alperesek által állított háttér megállapodásáról, míg Dr. K. M. a felperes házastársának és az I. rendű alperesnek a telefonbeszélgetéséből szerzett, hallomásból, tudomást arról, hogy volt olyan szándék, amely szerint

ha a szerződés nem teljesül, akkor biztosítékul a kilépő tag visszakerülhetne a cégbe. A tanúvallomások alapján azonban nem volt megállapítható, hogy lett volna a felek közt egy olyan tartalmú háttér megállapodás, amire az alperesek hivatkoztak. Dr. F. G. tanúvallomása szerint annak aláírását megelőzően az okiratokat valamennyi fél elolvasta és azok tartalmáról a tanú tájékoztatást is nyújtott a feleknek. A beszerzett igazságügyi szakértői vélemény sem támasztotta alá az alperesek hivatkozását a Kft. értékével kapcsolatban, így az sem utalt háttér megállapodás létrejöttére és annak értelmében az üzletrész névértéken való eladása a valós helyzetet tükrözte.

- [6] Az alperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyta helyben, hogy a viszontkeresetet elutasítottak tekintette. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján hagyta helyben, a viszontkereset elutasítására vonatkozóan azonban az elsőfokú bíróság ítélete rendelkezést nem tartalmazott, bár az indokolásból egyértelműen megállapítható volt annak elutasítása. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az érdemi döntésre kiható eljárási szabálysértést ez okból nem követett el, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 252. § (2) bekezdése értelmében így nem volt helye hatályon kívül helyezésnek. Kifejtette, hogy a NAV iratai túlnyomórészt a büntetőeljárás iratait tartalmazták, a büntetőeljárásban meghallgatott személyek nyilatkozatai pedig nem álltak ellentétben a perben tett nyilatkozataikkal. A nyomozás azért került megszüntetésre, mert nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése és ez a nyomozás folytatásától sem volt várható. A felperes követelésével szemben az I. rendű alperes állította, hogy a megállapodásuk az üzletrész vételár-hátralékára vonatkozott. Az elsőfokú bíróság e tekintetben kellően kioktatta a bizonyítási teherről és a következményeiről a feleket és a felajánlott bizonyítást a szükséges mértékben le is folytatta. Az I. rendű alperes által állított háttér megállapodásra azonban semmilyen érdemi adat nem merült fel, így megállapítható, hogy az alperesek a bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni. Az alperesek tévedésre, megtévesztésre való hivatkozása is alaptalan, mert az okirat tartalma egyértelmű volt, az ellenjegyző ügyvéd tanúvallomása szerint pedig annak tartalmát az alperesek a szerződés aláírását megelőzően megismerték és arról megelőzően a szükséges tájékoztatást is megkapták. Az üzletrész piaci értékének az ügyben nincs jelentősége, mert a felek a vételár összegét szabadon megállapíthatták és a per tárgyát nem az üzletrész értéke, hanem az alperesek okirat szerinti fizetési kötelezettsége képezte.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A jogerős ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérték annak az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára. Másodlagosan, a hatályon kívül helyezés mellett, az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint az alperesek viszontkeresetének helyt adó döntés meghozatalát kérték. A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a jogerős ítélet sérti a régi Pp. 213. § (1) bekezdésében foglaltakat, mert az elsőfokú bíróság az ítéletében nem rendelkezett a viszontkereset elutasításáról, ami miatt azt a másodfokú bíróságnak hatályon kívül kellett volna helyeznie. Az elutasítás okai nem állapíthatóak meg az ítéletekből, amely által a régi Pp. 221. § (1) bekezdése is megsértésre került. A régi Pp. 3. § (3) bekezdésére és az 1/2009. (VI.24.) PK véleményre való hivatkozással sérelmezték, hogy elmaradt a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről való megfelelő tájékoztatás. Hivatkoztak e tekintetben az 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 5. pontjára is. Nem volt bizonyítás a kölcsönszerződés létrejöttéről és a kölcsönösszegek I. rendű alperes által történt átvétele tekintetében, holott a tartozást elismerő fél csak a felperes által előadott konkrét tények esetében tudott volna

eleget tenni a rá eső bizonyítási tehernek. Az alperesek részletes tényelőadást tettek arra vonatkozóan, hogy kölcsönszerződés nem jött létre, a felek megállapodása pedig a Kft. üzletrész adásvételéhez kötődő biztosíték volt. Ennek kapcsán hivatkoztak arra, hogy a felperes a házastársa útján megtévesztette az alpereseket a tartozáselismerő okirat aláírásakor, mert az alperesek akarata ilyen tartalmú jognyilatkozat tételére nem irányult. A megtévesztés az okiratszerkesztő ügyvéd részéről is megtörtént, amelyek tekintetében az alperesek akarathibája állapítható meg.

A 2/22010. (VI.28.) PK vélemény 6. pontjára hivatkozással kifejtették, hogy először a szerződés létrejötté tekintetében kellett volna az elsőfokú bíróságnak a vizsgálatot lefolytatnia és állást foglalnia, mert e tekintetben is vita állt fenn a felek között. A tartozáselismerő okirat nem teremt jogcímet, szerződésként sem kezelhető, ezért szükséges lett volna az alperes által vitatott kölcsönszerződés tekintetében a bíróság állásfoglalása. A nyomozati anyag nem került ismertetésre és a bíróság nem biztosította, hogy az alperesek azt megismerjék, arra észrevételeket tehessenek, amivel megsértésre került a régi Pp. 3. § (6) bekezdése. A büntetőeljárásban - szemben a perrel - a felperes részletes tényelőadást tett arra vonatkozóan, hogy mikor, milyen összegekben adta át az állítólagos kölcsönt az I. rendű alperesnek, de így erre az alperesek nem reagálhattak. Elmaradt a bizonyítékok mellőzése tekintetében az indokolás, a felperes pedig a büntetőeljárásban sem tett a visszafizetett 2.000.000 forint tekintetében tényelőadást, továbbá érthetetlen módon kölcsönösen nyújtott kölcsönökről nyilatkozott. Előadták, hogy részletesen tudják cáfolni a kölcsönadott összegek tekintetében a felperes tényelőadását és a megtévesztés tekintetében, amelyen a tartozáselismerő nyilatkozat megtámadása alapult, az ítélet nem tartalmazza, hogy az alperesek szándéka az okirat aláírásakor mire irányult.

Nem lett volna mellőzhető és figyelmen kívül hagyható K. R. tanúvallomása, Dr. K. M. tudomása szerint pedig arról volt szó, hogy több okiratot akartak készíteni a felek. Tanúvallomását azonban az elsőfokú bíróság nem megfelelően értelmezte, de figyelmen kívül hagyta azt is, hogy amennyiben a vallomásában előadottak igazak, úgy Dr. F. G. ügyvéd visszaélés és csalás büntetettét követte el a felperessel, valamint J. G.-vel együtt. Dr. F. G. szavahihetőségét eleve megkérdőjelezi, hogy jó viszonyt ápol a felperessel és házastársával, továbbá több más szabálytalanság és aggály is megállapítható a tevékenysége és okiratszerkesztése kapcsán. Kérdéses, hogy ha a két szerződésnek nem volt köze egymáshoz, akkor miért került a kölcsönügybe kezesként a II. rendű alperes. Nem került megindokolásra, hogy Cs. L. szakértőt, valamint G. A-t miért nem hallgatta meg a bíróság az ügyben, a kellő kompetenciával nem rendelkező szakértőnek pedig eleve kötelezettsége lett volna jelezni, hogy a bonyolult kérdést nem tudja megválaszolni. A szakvélemény és az egyéb peradatok így is alátámasztották, hogy az üzletrész forgalmi értéke magasabb volt a névértéknél.

A 2014. február 4-i átvételi elismervény a fizetés jogcímét nem tartalmazza, e tekintetben csak az alperesek tettek tényelőadást és ezt a pénzösszeget követelték vissza a Kft. üzletrészének a vételáraként. A felperes ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy ez egy korábbi kölcsön visszafizetését jelentette, de ez bizonyításra nem került és ennek a jogkövetkezménye a felperest kell hogy terhelje. Ha a 3.000.000 forint nem tekintethető az üzletrész vételárának, akkor a felperes jogalap nélküli gazdagodás címén köteles azt visszafizetni. Olyan tényállás ugyanis elképzelhetetlen, amely a felperesi kereset teljesítését és a teljes viszontkereset elutasítását egyidejűleg eredményezhetné. Az eljáró bíróságok ebben a tekintetben is megsértették a régi Pp. 3. § (3) bekezdésébe és a 141. § (2) bekezdésében foglaltakat, mert mindezt nem tisztázták, de mindez vonatkozik a 2014. február 25-i átvételi elismervény szerinti 2.000.000 forint visszafizetésére is. A tartozáselismerő okirat egy egyoldalú nyilatkozat, így azt a felek nem hozhatták létre akarategységben eljárva, az a tartozás jogcímét nem változtatja meg, így a bíróságnak a szerződés létrejöttéről, vagy létre nem jöttéről kellett volna állást foglalnia. Sérti a jogerős ítélet a régi Ptk. 210. § (4) bekezdését, mert az okiratok az alperesek megtámadására tekintettel érvénytelenek.

A kezességvállaló nyilatkozat az akkor meglévő ingó és ingatlan vagyonra korlátozta a kezességvállalást, amivel kapcsolatban a felperesnek konkrét keresetet kellett volna előterjesztenie.

Ez a nyilatkozat ugyanakkor nem kezességvállalás, hanem a régi Ptk. 251. § (1) bekezdése szerinti zálogjog alapítása lett volna, ami azonban érvényesen nem jött létre. Az okiratszerkesztő ügyvéd tehát téves tájékoztatást adott e tekintetben is a feleknek, ami arra utalt, hogy a felek jogi tévedésben voltak. Hivatkoztak még arra, hogy a pénzkövetelés iránti viszontkeresetet a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján is megalapozottnak kellett volna találni, ha a felek között kölcsönszerződés nem állt fenn és elmaradt a hibás teljesítéssel kapcsolatos kifogásaik vizsgálata. Sérti a régi Pp. 78. § (1) bekezdését a II. rendű alperes marasztalása a teljes viszontkereseti perköltségben, mert e tekintetben csak megállapítási keresete volt, a marasztalási kérelem csak az I. rendű alperes által került előterjesztésre. A fellebbezésükben további bizonyítási indítványokat tettek, amelyeket a másodfokú bíróság, eljárási szabálysértést megvalósítva nem teljesített, holott azok teljesítésére a régi Pp. 235. § (1) bekezdése alapján lett volna lehetősége.

- [8] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és az alperesek perköltségben történő marasztalására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [9] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [10] Az eljárt bíróságok a tényállást az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárták, de azt részben tévesen állapították meg és ennek alapján a Kúria az abból levont jogi következtetéseikkel csak részben értett egyet, a jogerős ítélet azonban érdemében így sem jogszabálysértő.
- [11] Az elsőfokú bíróság valóban súlyos eljárási szabálysértést követett el akkor, amikor az ítélete rendelkező részében nem rendelkezett a viszontkereset elutasításáról. A másodfokú bíróság álláspontjának megfelelően azonban az ítélet indokolásából kétséget kizáró módon megállapítható volt a viszontkereseti kérelem elbírálása és annak elutasítása. Az elsőfokú bíróság ugyanis az ítélete indokolásában részletesen rögzítette a felek kérelmei között az alperesek viszontkeresetét, majd az ezt követő részben megállapította a viszontkereset megalapozatlanságát (elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal 3. és 5. bekezdés). A továbbiakban az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette azokat az indokait is, amelyek folytán nem adott helyt a viszontkeresetnek. Az alperesek ezt követően a viszontkereset elutasítása ellen fellebbeztek, majd a másodfokú bíróság orvosolta az elsőfokú bíróság jogszabálysértését, megállapítva az elsőfokú bíróság ítélete rendelkező részének a helyes tartalmát. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértésével tehát nem sérült a kétfokúság elve, hiszen a felek akadálytalanul gyakorolhatták és gyakorolták is a fellebbezési jogukat, a jogszabálysértés pedig ezt követően a fellebbezési eljárás során orvoslásra került. Nem maradt így olyan eljárási szabálysértés, amely az ügy érdemére kihatott volna, ezért a régi Pp 275. § (3) bekezdése alapján nem volt ok a jogerős ítélet ez okból történő hatályon kívül helyezésére.
- [12] Az ügy érdemét tekintve nem vitatott tény volt, hogy 2014. február 11-én az I. rendű alperes tartozáselismerő nyilatkozatot tett 12.000.000 forint tekintetében, majd a nyilatkozatnak megfelelően ebből 2.000.000 forintot megfizetett. Nem volt vitás az sem, hogy a további 10.000.000 forint tartozásának a megfizetése elmaradt, valamint az sem, hogy a II. rendű alperes egy külön okiratban, a tartozásra készfizető kezességet vállalt.
- [13] A tartozás jogcímét a felperes kölcsönkövetelésként jelölte meg, míg az alperesek azt állították, hogy ez a pénzösszeg a tartozáselismerés napján megvett Kft. üzletész vételára volt.
- [14] A Kúria álláspontja szerint az eljárás során a felperes valóban nem igazolta, hogy mikor és

milyen kölcsönből eredő tartozás elismerésére készült volna a tartozáselismerő nyilatkozat. A peradatok és így a tanúvallomások viszont azt támasztották alá, hogy a tartozás valóban nem kölcsönből, hanem a Kft. üzletrész vételárából eredt. Ezt igazolta egyebek mellett az érdektelennek tekinthető K. R., valamint Dr. K. M. tanúvallomása, de Dr. B. G. is arról nyilatkozott, hogy a két jogügylet egymáshoz való viszonyát nem ismeri ugyan, de a feleknek valamiért fontos volt, hogy előbb a tartozáselismerő nyilatkozatot írják meg és csak ez után kerüljön sor az üzletrész átruházására.

- [15] Az a megállapítás, hogy a 15.000.000 forint tartozás az üzletrész vételárából eredt azonban nem változtat azon, hogy a felperesnek a tartozáselismerő nyilatkozaton és a készfizető kezességvállaláson alapuló 10.000.000 forint és járulékai iránti igényre előterjesztett keresete megalapozott. A régi Ptk. 240. § (1) bekezdése szerint ugyanis nincs akadálya annak, hogy a felek közös megegyezéssel módosítsák a szerződésük tartalmát, vagy akár megváltoztassák a követelés jogcímét. Fennállt tehát a lehetőség arra, hogy a felek az eredetileg vételárból eredő követelést - közös megegyezésükkel - kölcsönköveteléssé minősítsék át. Nem lett volna akadálya annak sem, hogy az üzletrész adásvétel teljes lezárásának érdekében a fennmaradt vételár-hátralékot a felperes által, a vételár kifizetéséhez az alpereseknek folyósított kölcsönnek tekintsék azzal, hogy így a vételárból eredően tartozása már nem áll fenn a vevőknek. Érthetetlen ennek alapján az, hogy a felperes miért nem ezt adta elő a perben, hiszen ezzel lényegesen egyszerűbbé és egyértelműbbé tette volna az egész eljárást.
- [16] Nem volt vitás, hogy a 15.000.000 forint vételárból az alperesek csak 5.000.000 forintot fizettek ki. Az alperesek a további összeg megfizetésétől azért zárkóztak el, mert állításuk szerint a felek közt létrejött szerződés alapján, az úgynevezett "háttér megállapodás" szerint, szabadon dönthettek úgy, hogy a vételárat nem fizetik ki, mégsem veszik meg az üzletrészt, azaz indokolás nélküli elállási jog illette meg őket. Az, hogy ilyen megállapodás létrejött volna, az alperesek a jogerős ítéletben leírtaknak megfelelően semmivel sem bizonyították. Nem támasztotta ezt alá még az alpereseknek az eljárás kezdetén előadott saját ellenkérelme sem, mert aszerint a felperes házastársa azt szabta feltételül, hogy ha bármelyikükkel valami történne és emiatt meghiúsulna az üzletrész vételárának a megfizetése, úgy kötelezően legyen helyreállítva az eredeti állapot. (4.P.20.373/2014/2. számú ellenkérelem 2. oldal utolsó bekezdés.) Az alperesek által többször hivatkozott Dr. K. M. is olyan beszélgetésnek volt fültanúja, amely szerint a felperes házastársa kért biztosítékot arra, hogy ha valami nem jönne létre, akkor ő, illetve a felperes vissza tudjanak kerülni a cégbe.
- [17] Az alperesek mindezek alapján tévesen jutottak arra a következtetésre, hogy egy ilyen feltétel azt jelenthetné, hogy őket megilleti az adásvételi szerződéstől való indokolás nélküli elállás joga. Elegendő tehát meggondolniuk az ügyletet és szabadon elállhatnak, kérhetik vissza a kifizetett pénzüsszeget, továbbá visszaadják az időközben esetlegesen már elértéktelenedett céget. Ilyen szerződés a régi Ptk. 4. § (4) bekezdése értelmében nem köthető, mert ennek alapján az alperesek a saját szerződésszegő magatartásukra - arra hogy nem fizetik ki a kialakult vételárat - alapítvának elállási jogot, azaz saját jogellenes magatartásukra hivatkoznának előnyök szerzése végett. Az általuk előadott kikötés tehát elfogadhatatlan, a valóban megállapítható feltétel szerződésbe foglalása pedig értelmetlen lett volna, hiszen a felek jogviszonyát a Dr. K. M. által elmondott módon a régi Ptk. külön megállapodás nélkül is rendezte. Az alperesek tehát a szerződés megkötésekor nem gondolhattak alappal arra, hogy egy, az általuk hivatkozottaknak megfelelő szerződéses kikötés a megállapodásuk részét képezhetné. Mindezekből következően szükségtelen lett volna az ügyben bármilyen további bizonyítási eljárás lefolytatása.
- [18] Megállapítható volt ennek alapján, hogy az alperesek nem voltak jogosultak a szerződésszegésükre

hivatkozással a szerződéstől elállni, így a tartozásuk továbbra is fennáll, a már kifizetett vételár visszafizetése iránti viszontkeresetük pedig megalapozatlan.

- [19] Hibás teljesítésre vonatkozó igényt az alperesek az eljárás során nem adtak elő, ezért azt az eljárás bíróságoknak sem kellett volna elbírálniuk. Az általuk előadott körülmények, az, hogy az egyik pék máshová ment dolgozni, vagy a cég, amely addig a felperessel közös tulajdonukban állt és amelyet a felperes is szeretett volna megvásárolni, nem megy olyan jól, mint ahogyan azt gondolták, nem jelentenek hibás teljesítést. Ez utóbbi körülmény tekintetében egyébként értelemszerűen a saját felelősségük kérdése is felmerül.
- [20] A II. rendű alperes az általa aláírt teljes bizonyító erejű magánokirati formába foglalt okirat tartalma alapján kétséget kizáró módon készfizető kezességet vállalt. Kijelentette azt is, hogy tisztában van a készfizető kezesség szabályaival és arról az okiratot szerkesztő és ellenjegyző ügyvédtől a kellő felvilágosítást meg is kapta. A felek szándéka tehát egészen nyilvánvalóan nem irányulhatott zálogjog alapítására, ilyen szerződéskötési szándék fel sem merült a részükről és nem is magyarázható bele ebbe a szerződésbe.
- [21] A szakértői vélemény beszerzése a kereset elbírálásához szükségtelen volt. A kereset tárgyát a jogerős ítélet megállapításának megfelelően nem az üzletrész értéke, hanem a felperes követelésének a megalapozottsága, illetve a viszontkereset megalapozatlansága képezte. Az alperesek maguk adták elő, hogy a megvásárolt üzletrész értéke 15.000.000 forint volt, amelyet ők határoztak meg ilyen összegben és amelyet így arányosnak találtak. Erre vonatkozóan tehát szakvéleményt beszerezni nem kellett, a Kúria ezért az ezzel kapcsolatos kifogásokat egyebekben nem vizsgálta.
- [22] Az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 5. pontjának megfelelően a tájékoztatási kötelezettség esetleges megsértése még önmagában nem szolgálhat alapul a hatályon kívül helyezésre, ezt csak konkrét eljárásjogi szabályok sérelme alapozhatja meg. A régi Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatásra azonban akkor van szükség, ha megállapítható, hogy a felek nincsenek kellőképpen tisztában a bizonyítási kötelezettségük tartalmával. A perbeli esetben a jogi képviselővel eljáró felek és így az alperesek is több alkalommal kifejezetten nyilatkoztak arra vonatkozóan, hogy tudják mire terjed ki a bizonyítási kötelezettségük és annak megfelelően releváns előadásokat és bizonyítási indítványokat tettek. (Így például a P.20.373/2014/3. számú jegyzőkönyv, vagy a P.20.373/2014/4. számú beadvány szerint.) Nem állapítható meg ezért ez okból sem az eljárás bíróságok által elkövetett jogszabálysértés.
- [23] A viszontkeresetet az alperesek együtt terjesztették elő, egyebek mellett "kérték" a felperes 5.000.000 forint megfizetésére kötelezését és nem közölték, hogy ez csak az I. rendű alperes igénye lenne, ennek megfelelően nem sértettek jogszabályt az eljárás bíróságok akkor, amikor a perköltség vonatkozásában az alpereseket egyetemlegesen marasztalták.
- [24] A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítéletet, részben eltérő indokolással, a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [25] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az alperesek kérelmére a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

- [26] A régi Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó régi Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alpereseket a felperes javára, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján, a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított és a 4/A. § (1) bekezdése szerint Áfá-val növelt összegű ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.
- [27] Kötelezte továbbá az alpereseket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján irányadó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) és (3) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt, felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.
- [28] Az ítélettel szemben a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2018. október 16.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k. előadó bíró, dr. Kocsis Ottilia s.k. bíró
A kiadmány hitelül:

Sz.Sz.

bíróági ügyintéző